TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. liepos 13 d. *

Byloje C-74/04 P

dėl apeliacinio skundo pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį, pateikto 2004 m. vasario 16 d.,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama W. Mölls, padedamo advokato H.-J. Freund, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Volkswagen AG, įsteigtai Wolfsburg (Vokietija), atstovaujamai advokatų R. Bechtold ir S. Hirsbrunner, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (pranešėjas) ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas A. Tizzano,
posėdžio sekretorius K. Sztranc, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. rugsėjo 29 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. lapkričio 17 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Bendrijų Komisija apeliaciniame skunde prašo panaikinti 2003 m. gruodžio 3 d. Europos Bendrijų pirmosios instancijos teismo sprendimą *Volkswagen prieš Komisiją* (T-208/01, Rink. p. II-5141, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo panaikintas 2001 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimas 2001/711/EB dėl procedūros pagal EB 81 straipsnį (Byla COMP/F-2/36.693 – Volkswagen) (OL L 262, p. 14, toliau – ginčijamas sprendimas).

Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir teisinis pagrindas

2 Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės ir jos teisinis pagrindas, išplaukiantys iš skundžiamo sprendimo, gali būti apibendrinti taip, kaip išdėstyta toliau.

3 *Volkswagen AG* (toliau – *Volkswagen*) yra kontroliuojančioji bendrovė ir didžiausia *Volkswagen* grupės įmonė, veikianti automobilių gamybos srityje. *Volkswagen* pagaminti lengvieji automobiliai parduodami Europos Bendrijoje, remiantis selektyviojo ir išskirtinio platinimo sistema, per platintojus, su kuriais ši bendrovė sudarė platinimo tipo sutartis (toliau – platinimo sutartis).

4 Pagal 1995 m. rugsėjo mėnesio ir 1998 m. sausio mėnesio redakcijų platinimo sutarties 4 straipsnio 1 dalį *Volkswagen* paskiria platintojui sutartinę veiklos teritoriją, kurioje turi būti vykdoma tiekimo ir techninės priežiūros programa. Savo ruožtu platintojas įsipareigoja jam suteiktoje teritorijoje aktyviai skatinti pardavimą ir techninę priežiūrą bei optimaliai eksploatuoti rinkos potencialą. Pagal platinimo sutarties 2 straipsnio 6 dalį (1989 m. sausio mėnesio redakcija) arba 1 dalį (1995 m. rugsėjo mėnesio ir 1998 m. sausio mėnesio redakcijos) platintojas įsipareigoja „ginti *Volkswagen AG*, *Volkswagen* platinimo organizavimo ir *Volkswagen* prekių ženklo interesus bei užtikrinti jų skatinimą visomis priemonėmis“. Taip pat nustatyta, kad „šiam tikslui platintojas atsižvelgs į visus sutarties vykdymo reikalavimus tiek, kiek jie susiję su naujų *Volkswagen* automobilių platinimu, aprūpinimu atsarginėmis detalėmis, klientų aptarnavimu, pardavimų skatinimu, reklama, mokymu bei įvairių *Volkswagen* operacijų techninio lygio garantija“. Galiausiai pagal platinimo sutarties 8 straipsnio 1 dalį „Volkswagen AG pateikia rekomendacijas dėl kainos, kurios yra neprivalomos galutinės kainos ir nuolaidų atžvilgiu“.

5 Gavusi pirkėjo skundą Komisija, taikydama 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties 85 ir 86 straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 11 straipsnį, 1997 m. liepos 17 d. ir 1998 m. spalio 8 d. pateikė *Volkswagen* prašymus dėl informacijos apie šios bendrovės kainų politiką ir, konkrečiai kalbant, apie *Volkswagen Passat* modelio pardavimo kainos Vokietijoje nustatymą. *Volkswagen* į šiuos prašymus atsakė atitinkamai 1997 m. rugpjūčio 22 ir 1998 m. lapkričio 9 dienomis.

6 Remdamasi gauta informacija, Komisija 1999 m. birželio 22 d. pateikė *Volkswagen* pranešimą apie kaltinimus, kuriame ji priekaištavo dėl EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo, padaryto su platinimo tinklo platintojais Vokietijoje susitarus dėl tvirto *Volkswagen Passat* modelio pardavimų kainų laikymosi.

7 Šiame pranešime Komisija, be kita ko, rėmėsi trimis 1996 m. rugsėjo 26 d., 1997 m. balandžio 17 d. ir birželio 26 d. *Volkswagen* aplinkraščiais platintojams Vokietijoje bei penkiais 1996 m. rugsėjo 24 d., spalio 2 ir 16 d., 1997 m. balandžio 18 d. ir 1998 m. spalio 13 d. laiškais, nusiųstais kai kuriems iš šių platintojų (toliau kartu – ginčijami pasiūlymai).

8 1999 m. rugsėjo 10 d. laišku *Volkswagen* atsakė į minėtą pranešimą apie kaltinimus nurodydama, kad jame pateikti faktai iš esmės yra teisingi. Ji nepateikė prašymo leisti pateikti žodines pastabas.

9 2001 m. sausio 15 d. ir vasario 7 d. Komisija pateikė *Volkswagen* du naujus prašymus dėl informacijos, į kuriuos pastaroji atsakė atitinkamai 2001 m. sausio 30 ir vasario 21 dienomis.

10 2001 m. liepos 6 d. Komisija pranešė *Volkswagen* apie ginčijamą sprendimą. Jo rezoliucinėje dalyje išdėstyta:

„*1 straipsnis*

Volkswagen AG, nustatydama *Volkswagen Passat* modelio pardavimo kainas ir reikalaudama iš platintojų Vokietijoje parduodant šį modelį nesuteikti klientams nuolaidų arba suteikti tik ribotas nuolaidas, pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalies nuostatas.

2 straipsnis

Už 1 straipsnyje nurodyto pažeidimą *Volkswagen AG* paskiriama 30,96 mln. EUR bauda.

<...>

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas *Volkswagen AG*, D-38436 Wolfsburg.

<...>“

Skundžiamas sprendimas

11 2001 m. rugsėjo 10 d. *Volkswagen* pateikė Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai ieškinį, kuriuo ji iš esmės prašo panaikinti ginčijamą sprendimą, ir, nepatenkinus šio reikalavimo, sumažinti jai šiuo sprendimu paskirtos baudos dydį.

12 Skundžiamo sprendimo 32 punkte Pirmosios instancijos teismas, pateikdamas nuorodą į 2000 m. spalio 26 d. savo sprendimo *Bayer prieš Komisiją* (T-41/96, Rink. p. II-3383) 69 punktą, konstatavo, kad susitarimo sąvokos EB 81 straipsnio 1 dalies prasme, kaip ji yra aiškinama teismų praktikoje, pagrindinis bruožas yra mažiausiai dviejų šalių valios suderinimas, kurio išraiškos forma, jeigu ji tiksliai perteikia šalių valią, nėra svarbi.

13 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 33 punkte pastebėjo, kad iš teismų praktikos taip pat išplaukia: jei gamintojo sprendimas yra vienašalis įmonės elgesys, šiam sprendimui netaikomas EB 81 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas (šia prasme žr. 1983 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AEG prieš Komisiją*, 107/82, Rink. p. 3151, 38 punktą; 1985 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ford prieš Komisiją*, 25/84 ir 26/84, Rink. p. 2725, 21 punktą bei minėto sprendimo *Bayer prieš Komisiją* 66 punktą).

14 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 35 punkte patikslino, kad reikia skirti atvejus, kai įmonė priėmė iš tikrųjų vienašališką priemonę, t. y. be aiškaus arba tylaus kitos įmonės dalyvavimo, nuo tokių, kai vienašališkas pobūdis yra tik regimas. Pirmiesiems netaikoma EB 81 straipsnio 1 dalis, o antrieji turi būti laikomi įmonių susitarimu, todėl turi patekti į šio straipsnio taikymo sritį. Taip

būtent yra konkurenciją ribojančių veiksmų ir priemonių, gamintojo numanomai vienašališkai priimtų sutartiniuose santykiuose su perpardavinėtojais, kuriuose vis dėlto išreikštas bent tylus pastarųjų sutikimas, atveju (minėto sprendimo *Bayer prieš Komisiją* 71 punktas).

15 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 38 punkte konstatavo, kad nebuvo nustatyta, jog ginčijami pasiūlymai būtų įgyvendinti.

16 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 39 punkte nurodė, kad Komisija EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimo egzistavimą iš esmės grindžia argumentu, jog *Volkswagen* platinimo politiką platintojai priėmė tyliai, pasirašydami platinimo sutartį.

17 Teismas skundžiamo sprendimo 43 punkte pažymėjo, kad Komisijos nuomonė išplaukia iš to, jog konkurencijos teisei neprieštaraujančią platinimo sutartį pasirašęs platintojas pasirašydamas ir iš anksto pritaria vėlesnei neteisėtai šios sutarties raidai, net jeigu dėl sutarties suderinamumo su konkurencijos teise ši sutartis neleidžia platintojui numatyti tokios raidos.

18 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 45 punkte nusprendė, kad suprantama, jog sutarties raida gali būti laikoma priimta iš anksto, pasirašant teisėtą platinimo sutartį, jeigu kalbama apie teisėtą sutarties raidą, kuri arba numatoma sutartyje, arba neatmetama platintojo, atsižvelgiant į prekybos papročius arba teisės

aktus. Priešingai, Pirmosios instancijos teismo nuomone, gali būti pritariama tik tam, kad neteisėta sutarties raida gali būti laikoma priimta iš anksto, pasirašant teisėtą platinimo sutartį arba dėl šio pasirašymo.

19 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 46 punkte padarė išvadą, kad Komisija neteisingai teigė, jog *Volkswagen* platintojai, pasirašydami platinimo sutartį, išreiškė savo sutikimą su ginčijamais pasiūlymais.

20 Skundžiamo sprendimo 47 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog Komisija klaidingai suprato teismų praktiką, kuria ji rėmėsi grįsdama savo nuomonę, kad pagal minėtus Teisingumo Teismo sprendimus *AEG prieš Komisiją* ir *Ford prieš Komisiją*, 1995 m. spalio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Bayerische Motorenwerke* (C-70/93, Rink. p. I-3439) ir pagal 2000 m. liepos 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Volkswagen prieš Komisiją* (T-62/98, Rink. p. II-2707) bent jau selektyviojo platinimo sistemos atveju, kaip yra šioje byloje, suteikiančiosios šalies pasiūlymo akceptavimas nebūtinai turi išplaukti iš to, kaip platintojas elgiasi šio pasiūlymo atžvilgiu, pvz., jį gavęs, ir kad šis sutikimas turi būti laikomas iš principo gautu vien dėl to fakto, jog platintojas priklauso platinimo tinklui.

21 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 56 punkte patikslina, kad Komisijos palaikoma nuomonė aiškiai prieštarauja 1979 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimui *BMW Belgium ir kt. prieš Komisiją* (32/78, 36/78–82/78, Rink. p. 2435), 1990 m. sausio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimui *Sandoz prodotti farmaceutici prieš Komisiją* (C-277/87, Rink. p. I-45) bei minėtam Pirmosios instancijos teismo sprendimui *Bayer prieš Komisiją*, kuriais remiasi *Volkswagen*, grįsdama savo ieškinį. Iš tikrųjų visi šie sprendimai susitarimo EB 81 straipsnio 1 dalies prasme egzistavimui pripažinti reikalauja pateikti valių sutapimo įrodymą. Be to, šis valių sutapimas turi būti susijęs su apibrėžtu elgesiu, kuris todėl turi būti žinomas jam pritariančioms sutarties šalims.

22 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 61 punkte pritaria Komisijos pateiktam papildomam argumentui, kad net manant, jog ginčijamų pasiūlymų įtraukimo į platinimo sutartį pripažinimui būtina platinimo sutarties išlyga, minėtos sutarties 2 straipsnio 1 arba 6 dalis turi būti laikoma sudarančia tokią išlygą.

23 Pirmosios instancijos teismas atmetė šį papildomą argumentą, skundžiamo sprendimo 63 punkte patikslindamas, kad platinimo sutarties 2 straipsnio 1 arba 6 dalies negalima aiškinti kaip nurodančios tik su įstatymu suderinamas priemones. Teigti priešingai, Pirmosios instancijos teismo nuomone, reikštų iš tokios neutraliai suformuluotos sutartinės išlygos daryti išvadą, kad platintojams privaloma neteisėta sutartis. Minėto sprendimo 64 punkte Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad platinimo sutarties 8 straipsnio 1 dalis *Volkswagen* galimybės pateikti privalomas rekomendacijas dėl kainos atžvilgiu suformuluota neutraliai ar net draudžiamai.

24 Esant šioms aplinkybėms, Pirmosios instancijos teismas panaikino ginčijamą sprendimą.

Šalių išvados ir apeliacinio skundo pagrindas

25 Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą, grąžinti bylą nagrinėti Pirmosios instancijos teismui ir priteisti iš *Volkswagen* bylinėjimosi išlaidas.

26 Grįsdama apeliacinį skundą ji remiasi vieninteliu pagrindu, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė EB 81 straipsnio 1 dalies.

27 *Volkswagen* prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Šalių argumentai

28 Nurodydama pirmąjį pagrindą Komisija tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas nesilaikė EB 81 straipsnio 1 dalies, manydamas, jog ginčijami pasiūlymai nelaikytini įmonių susitarimais nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos prasme.

29 Komisija nurodo, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką platintojo priėmimas į selektyviojo platinimo tinklą reiškia jo aiškų ar tylų sutikimą su gamintojo platinimo politika (minėtų sprendimų *AEG prieš Komisiją* 38 punktas; *Ford prieš Komisiją* 21 punktas ir 2004 m. sausio 6 d. Sprendimo *BAI ir Komisija prieš Bayer*, C-2/01 P ir C-3/01 P, Rink. p. I-23, 144 punktas).

30 Komisija priduria, kad taip pat pagal nusistovėjusią teismų praktiką automobilių gamintojo pasiūlymas savo platintojams pagal sutartį nėra vienašalis aktas, kuriam netaikoma EB 81 straipsnio 1 dalis, o susitarimas šios nuostatos prasme, jeigu jis įtraukiamas į nuolatinius komercinius santykius, reglamentuojamus iš anksto sudarytu bendruoju susitarimu (žr. minėtų sprendimų *Ford prieš Komisiją* 21 punktą; *Bayerische Motorenwerke* 15 ir 16 punktus bei 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, C-338/00 P, Rink. p. I-9189, 60 punktą).

31 Komisija tvirtina, kad skundžiamas sprendimas buvo priimtas nesilaikant šios teismų praktikos ir yra nesuderinamas su selektyviosios platinimo sistemos prigimtimi.

32 Komisijos nuomone, platintojas, pasirašydamas platinimo sutartį, sutiko su priemonėmis, kurias ateityje bus galima įtraukti į šia sutartimi nustatytą sistemą. Ji teigia, kad priešingai tam, ką Pirmosios instancijos teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 45 ir 56 punktuose, tokios priemonės neturi būti būtinai numatytos platinimo sutartyje arba būti suderinamos su įstatymu tam, kad būtų laikomos susitarimu EB 81 straipsnio 1 dalies prasme.

33 *Volkswagen* tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismo pateiktas susitarimo sąvokos išaiškinimas yra visiškai suderinamas su Teisingumo Teismo praktika ir minėta EB sutarties nuostata.

Teisingumo Teismo vertinimas

34 Komisija iš esmės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas iš esmės negali, nepadarydamas teisės klaidos, nežinoti, jog platintojas, pasirašydamas platinimo sutartį, *a priori* duoda savo sutikimą dėl visų automobilių gamintojo šių sutartinių santykių srityje priimtų priemonių.

35 Remdamasi šia nuomone, Komisija priminė nusistovėjusią teismų praktiką, pagal kurią automobilių gamintojo pasiūlymas savo platintojams, su kuriais sudaryta sutartis, nėra vienašalis aktas, o susitarimas EB 81 straipsnio 1 dalies prasme, jeigu jis įtraukiamas į ilgalaikius komercinius santykius, reglamentuojamus iš anksto sudarytu bendruoju susitarimu.

36 Tačiau teismų praktika, į kurią nuorodą pateikia Komisija, nenumato, kad kiekvienas automobilių gamintojų pasiūlymas savo platintojams yra susitarimas EB 81 straipsnio 1 dalies prasme, ir neatleidžia Komisijos nuo pareigos įrodyti šalių valios dėl platinimo sutarties šalių valios suderinimo egzistavimą kiekvienu konkrečiu atveju.

37 Reikia konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 30–34 punktuose teisingai pažymėjo, jog susitarimo EB 81 straipsnio 1 dalies prasme egzistavimui pakanka, kad numanomai vienašališkas aktas arba elgesys būtų bent dviejų šalių suderintos valios išraiška, o šio suderinimo forma nėra svarbi.

38 *Volkswagen* atsiliepimo į pranešimą apie apeliacinį skundą 29 punkte patikslino, kad priešingas sprendimas perkeltų konkurencijos taisyklių pažeidimo egzistavimo įrodinėjimo pareigą ir pažeistų nekaltumo prezumpcijos principą.

39 Šalių valia gali išplaukti tiek iš nagrinėjamos platinimo sutarties sąlygų, tiek iš šalių elgesio ir, be kita ko, iš galimo tylaus platintojų sutikimo su automobilių gamintojo pasiūlymu (šia prasme žr. minėto 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją*, 61–68 punktus).

40 Šioje byloje, kalbėdama apie pirmąjį atvejį, Komisija išvadą apie šalių sutampančios valios egzistavimą padarė tik iš nagrinėjamos platinimo sutarties sąlygų. Todėl Pirmosios instancijos teismas turėjo išnagrinėti, o tai jis ir padarė, ar ginčijami pasiūlymai aiškiai numatyti platinimo sutartyje, arba bent – ar jos sąlygos leidžia gamintojui naudoti tokius pasiūlymus.

41 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad minėto sprendimo *Ford prieš Komisiją* 20 punkte Teisingumo Teismas atmetė argumentą dėl tariamai vienašališko tam tikrų selektyviosios lengvųjų automobilių platinimo priemonių pobūdžio, pažymėdamas, kad platinimo sutartyse kai kurie klausimai būtinai turėjo būti palikti vėlesniems gamintojo sprendimams ir kad tokie sprendimai buvo tiksliai numatyti nagrinėjamos platinimo sutarties 1 priede.

42 Be to, minėto 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Volkswagen prieš Komisiją* 64 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog *Volkswagen* priemonės, kurių ji ėmėsi, siekdama apriboti lengvųjų automobilių tiekimą platintojams Italijoje, ir jas įgyvendino, aiškiai siekdama užkirsti kelią grįžtamajam eksportui iš Italijos, buvo susijusios su platinimo sutarties šalių nuolatiniais komerciniais santykiais, ir kad Pirmosios instancijos teismas būtent rėmėsi faktu, jog nagrinėjama platinimo sutartis numatė galimybę riboti tokį tiekimą.

43 Šiame kontekste reikia pabrėžti, kad iš Teisingumo Teismo praktikos neišplaukia, jog nagrinėjamos sutarties sąlygų atitiktis ar neatitiktis konkurencijos taisyklėms būtinai yra lemiama nagrinėjant šią bylą. Iš to išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 45 ir 46 punktuose nuspręsdamas, jog su konkurencijos taisyklėmis suderinamos sąlygos nelaikomos leidžiančiomis pateikti šioms taisyklėms prieštaraujančius pasiūlymus.

44 Iš tikrųjų negalima iš karto atmesti, kad konkurencijos taisyklėms prieštaraujantis pasiūlymas gali būti laikomas leidžiamu platinimo sutarties sąlygų, kurios, atrodo, yra neutralios.

45 Taigi Pirmosios instancijos teismas, nepadarydamas teisės klaidos, negalėjo susilaikyti nuo kiekvienos platinimo sutarties sąlygų nagrinėjimo atskirai, prireikus atsižvelgdamas į kitus svarbius faktorius, kaip antai šios sutarties tikslus, turint omeny jos sudarymo ekonomines ir teisines aplinkybes.

46 Kalbant apie antrą atvejį, t. y. nesant reikšmingų sutartinių nuostatų, susitarimo EB 81 straipsnio 1 dalies prasme egzistavimas reiškia platintojų aiškų arba tylų automobilių gamintojo priimtos priemonės akceptavimą (šia prasme, be kita ko, žr. minėto sprendimo *BMW Belgium ir kt. prieš Komisiją* 28–30 punktus).

47 Tačiau šiuo atveju, kadangi Komisija nesirėmė aiškiu arba tyliu platintojų akceptavimu, antras atvejis nėra reikšmingas nagrinėjant šią bylą.

48 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad siekdamas nustatyti, ar ginčijami pasiūlymai yra įtraukti į *Volkswagen* komercinių santykių su savo platintojais visumą, Pirmosios instancijos teismas privalėjo išnagrinėti, ar juos numatė arba leido platinimo sutarties sąlygos, atsižvelgiant į šios sutarties tikslus, turint omeny jos sudarymo ekonomines ir teisines aplinkybes.

49 Šioje byloje kalbant apie Pirmosios instancijos teismo atliktą platinimo sutarties sąlygų išaiškinimą, reikia priminti, jog iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos matyti, kad tik Pirmosios instancijos teismas yra kompetentingas, pirma, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo faktiškai neteisingos išvados išplaukia iš jam pateiktų bylos dokumentų, bei,

antra, vertinti šias faktines aplinkybes. Pirmosios instancijos teismui konstatavus ar įvertinus faktines aplinkybes, Teisingumo Teismas pagal minėtą EB 225 straipsnį yra kompetentingas patikrinti šių faktinių aplinkybių teisinę kvalifikaciją ir teisines išvadas, kurias Pirmosios instancijos teismas padarė jomis remdamasis (žr., be kita ko, 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 23 punktą).

50 Kiek tai susiję su platinimo sutarties sąlygomis, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 2 punkte kategoriškai nustatė, kad pagal šios sutarties 2 straipsnio 1 arba 6 dalį platintojas, be kita ko, įsipareigoja ginti *Volkswagen* platinimo organizavimo bei *Volkswagen* prekių ženklo interesus ir dėl to atsižvelgti į visus sutarties vykdymo reikalavimus, susijusius su naujų *Volkswagen* automobilių platinimu ir pardavimų skatinimu.

51 Iš skundžiamo sprendimo 2 punkto taip pat išplaukia, kad pagal platinimo sutarties 8 straipsnio 1 dalį *Volkswagen* teikia rekomendacijas dėl kainos, kurios yra neprivalomos galutinės kainos ir nuolaidų atžvilgiu.

52 Skundžiamo sprendimo 62–68 punktuose Pirmosios instancijos teismas, būtent vertindamas platinimo sutartį, konstatavo, kad minėti straipsniai negali būti laikomi leidžiančiais *Volkswagen* teikti privalomas rekomendacijas platintojams tiek, kiek jos susijusios su naujų automobilių kaina, ir kad ginčijami pasiūlymai nesudarė susitarimo EB 81 straipsnio 1 dalies prasme.

53 Pirmosios instancijos teismas teisingai rėmėsi platinimo sutarties sąlygų formuluotėmis, vertindamas jų turinį. Tačiau Teisingumo Teismas, nagrinėdamas apeliacinį skundą, iš principo nėra kompetentingas patikrinti Pirmosios instancijos teismo vertinimo, pagal kurį šios sąlygos *Volkswagen* galimybės pateikti privalomas rekomendacijas dėl kainos atžvilgiu suformuluotos neutraliai ar net draudžiamai.

Vis dėlto reikia priminti, kad Pirmosios instancijos teismas savo motyvuose padarė teisės klaidą nuspręsdamas, jog konkurencijos taisykles atitinkančios sąlygos negali būti laikomos leidžiančiomis pateikti šioms taisyklėms prieštaraujančius pasiūlymus.

54 Tačiau ši teisės klaida nedaro įtakos Pirmosios instancijos teismo išvados pagrįstumui, kad ginčijami pasiūlymai šioje byloje negali būti laikomi „susitarimais" EB 81 straipsnio 1 dalies prasme.

55 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, jog Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 68 punkte teisingai nusprendė, kad reikia panaikinti ginčijamą sprendimą.

56 Iš to išplaukia, kad apeliacinis skundas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

57 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal Procedūros reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi *Volkswagen* prašė priteisti išlaidas iš Komisijos ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.